

Muz., 2017(58): 160-168
Rocznik, eISSN 2391-4815
data przyjęcia – 03.2017
data recenzji – 05.2017
data akceptacji – 05.2017
DOI:10.5604/01.3001.0010.1665

ANALIZA PROBLEMÓW Z WDROŻENIEM W MUZEACH PRZEPISÓW USTAWY O PONOWNYM WYKORZYSTYWANIU INFORMACJI SEKTORA PUBLICZNEGO

ANALYSIS OF PROBLEMS RELATED TO
IMPLEMENTING THE PROVISIONS OF THE
ACT ON THE REUSE OF PUBLIC-SECTOR
INFORMATION AT MUSEUMS

Natalia Mileszyk

Centrum Cyfrowe w Warszawie

Alek Tarkowski

Centrum Cyfrowe w Warszawie

Zofia Zawadzka

Adwokat

Abstract: The article discusses both the legal and factual problems related to the necessity of implementing the provisions of the Act on the reuse of public sector information (PSI) of 25 February 2016. The authors highlight the inaccuracies in the way the statutory provisions have been formulated, and which require urgent intervention by legislators due to their doubtful interpretation

and the conflict of the Act's provisions on reuse with those of other acts, in particular the Act on museums. They also identify the discrepancies between how museums currently share their collections and the requirements set by the Act on the reuse of PSI. Individual practical problems are discussed in separate parts of the text. The aim of the article is not to settle the doubts

concerning the Act on reuse of PSI, nor to decide what museums should do in that matter, but rather to draw

attention to possible ways of interpreting the provisions and the related problems.

Keywords: public sector information, heritage resources, reuse, statutory provisions, sharing museum collections.

Cel ekspertyzy

Celem niniejszej ekspertyzy jest przedstawienie potencjalnych problemów z wdrażaniem w muzeach przepisów Ustawy z dn. 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu (dalej u.p.w.) informacji sektora publicznego (dalej ISP). Wynikają one z nieścisłości przepisów ustawowych, które wymagają interpretacji lub z kolizji z innymi przepisami (w szczególności Ustawy o muzeach). Wiele wyzwań może też wynikać z niezgodności przepisów Ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego z dotychczasową praktyką udostępniania zbiorów przez muzea.

Cel ponownego wykorzystywania ISP a misja muzeum

Obowiązek nałożony na muzea, polegający na konieczności udostępnienia informacji sektora publicznego w celu jej ponownego wykorzystywania, może rodzić konflikt na tle misji realizowanej przez muzea. W szczególności brak możliwości uzależnienia decyzji o udostępnieniu informacji w celu jej ponownego wykorzystywania (jak również wydania decyzji odmownej) od sposobu tego wykorzystywania jawi się jako kwestia niezwykle kontrowersyjna z perspektywy celu działania muzeum. W sytuacji bowiem, gdy muzeum udostępni w celu ponownego wykorzystywania jako informację sektora publicznego cyfrowe odwzorowanie muzealium (np. obrazu), które zostanie ponownie wykorzystywane w sposób ośmieszający, może to zostać uznane za działanie sprzeczne z celami muzeum.

Zgodnie z art. 1. Ustawy o muzeach z dn. 21 listopada 1996 r., *muzeum jest jednostką organizacyjną nienastawioną na osiągnięcie zysku, której celem jest gromadzenie i trwała ochrona dóbr naturalnego i kulturalnego dziedzictwa ludzkości o charakterze materialnym i niematerialnym, informowanie o wartościach i treściach gromadzonych zbiorów, upowszechnianie podstawowych wartości historii, nauki i kultury polskiej oraz światowej, kształtowanie wrażliwości poznawczej i estetycznej oraz umożliwianie korzystania ze zgromadzonych zbiorów*. Co więcej, na mocy art. 2. Ustawy o muzeach powyżej określone cele muzeum realizuje m.in. przez popieranie i prowadzenie działalności artystycznej i upowszechniającej kulturę (pkt 7.a) oraz udostępnianie zbiorów do celów edukacyjnych i naukowych (pkt 8.). Muzealia w świetle tej ustawy traktowane są jako dobro narodowe (art. 21. ust. 1. Ustawy o muzeach). Podkreśla to w szczególności sposób znaczenie muzealiów jako elementu kształtowania tożsamości wspólnoty, jej trwania i rozwoju. Dobra kultury stanowią źródło tożsamości narodowej. Preambuła Konstytucji RP mówi o wdzięczności wobec przodków za kulturę zakorzenioną w chrześcijańskim dziedzictwie narodu i ogólnoludzkich wartościach oraz o obowiązku, by przekazać przyszłym pokoleniom wszystko, co cenne z ponadtyślatniego dorobku. Dlatego konieczne jest, aby

dziedzictwo to było przekazywane w jak najlepszym stanie następnym pokoleniom.

Muzeum jest zatem instytucją realizującą istotne z punktu widzenia społeczeństwa cele, służącą społeczeństwu i jego rozwojowi, dążącą do uświadomienia i pogłębiania tożsamości danej wspólnoty, stojącą na straży dziedzictwa kulturalnego.

W świetle powyższego powstaje konflikt wyrażający się w tym, że zgodnie z Ustawą o muzeach muzeum ma stać na straży dziedzictwa kulturalnego, zaś udostępnianie zbiorów może następować wyłącznie w celach edukacyjnych i naukowych, natomiast na gruncie Ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego nie ma możliwości sprawowania przez muzea kontroli nad sposobem wykorzystywania udostępnionej informacji.

Wprawdzie zgodnie z art. 21. ust. 3. pkt 4. u.p.w. wniosek o ponowne wykorzystywanie ma zawierać *wskazanie celu ponownego wykorzystywania (komercyjny albo niekomercyjny), w tym określenie rodzaju działalności, w której informacje sektora publicznego będą ponownie wykorzystywane, w szczególności wskazanie dóbr, produktów lub usług*, jednakże niewłaściwy – z perspektywy celu muzeum – cel ponownego wykorzystywania bądź nieodpowiednie dobra, produkty bądź usługi, w ramach których miałyby być ponownie wykorzystywane ISP stanowiąca element zbiorów muzealnych, nie stanowi podstawy odmowy udostępnienia ISP. Obligatoryjnymi przesłankami wydania decyzji odmawiającej wyrażenia zgody na ponowne wykorzystywanie ISP (art. 23. ust. 4. u.p.w.) jest bowiem wystąpienie ograniczeń tego prawa przewidzianych w art. 6. u.p.w. (ograniczenia z uwagi na ochronę informacji niejawnych i innych tajemnic ustawowo chronionych, ograniczenie z uwagi na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy, ograniczenia ponownego wykorzystywania informacji, do których dostęp jest ograniczony na podstawie z innych ustaw, ograniczenie ze względu na kryterium zadania publicznego, ograniczenie ze względu na przysługiwanie praw własności intelektualnej podmiotom trzecim). Natomiast do fakultatywnej przyczyny odmowy wyrażenia zgody na ponowne wykorzystywanie ISP (art. 23. ust. 5. u.p.w.) należy sytuacja wskazana w art. 10. ust. 2. u.p.w., gdy tworzenie ISP lub ich przetwarzanie w sposób i formie wskazanych we wniosku o ponowne wykorzystywanie powodują konieczność podjęcia nieproporcjonalnych działań przekraczających proste czynności.

Wątpliwości budzi zagadnienie, czy na gruncie art. 6. ust. 3. u.p.w., który stanowi, że *prawo do ponownego wykorzystywania podlega ograniczeniu w zakresie informacji będących informacjami sektora publicznego, do których dostęp jest ograniczony na podstawie innych ustaw*, można uznać, że przepis art. 2. pkt 8. Ustawy o muzeach, przewidujący możliwość udostępnienia zbiorów wyłącznie do celów edukacyjnych i naukowych stanowi *lex specialis*, tworząc podstawę odmowy udostępnienia ISP do ponownego

wykorzystywania w sytuacji, gdy ponowne wykorzystywanie miałyby wykraczać poza cel edukacyjny i naukowy.

Opłaty za ponowne wykorzystywanie ISP

Możliwość pobierania opłat za udostępnienie ISP do ponownego wykorzystywania, oraz wysokość tych opłat, są dla muzealników kluczową kwestią przesądającą o skutecznym wdrożeniu procedur udostępniania ISP do ponownego wykorzystywania. Niezbędne wydaje się więc opracowanie praktycznych wytycznych dla dwóch sytuacji:

- opłat na podstawie art. 17., w przypadku udostępniania ISP przez muzea do ponownego wykorzystywania w celach niekomercyjnych o charakterze badawczym, naukowym lub edukacyjnym;
- opłat na podstawie art. 18. oraz rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dn. 5 lipca 2016 r. w sprawie maksymalnych stawek opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego nakładanych przez muzea państwowe i muzea samorządowe w pozostałych przypadkach.

Po pierwsze, w przypadku opłat ustalanych na podstawie art. 17. brak jakichkolwiek wytycznych, w szczególności co do maksymalnych stawek. Potrzebne są w tej kwestii wytyczne dla muzeów. Istnieje przy tym ryzyko zaskarżenia przez wnioskujących zbyt wysokich stawek, jako niezgodnych z zapisami ustawy.

Po drugie, należy wyjaśnić sygnalizowane przez muzealników wątpliwości dotyczące wspomnianego powyżej rozporządzenia:

- Czy zapisana w par. 2. pkt 1. maksymalna stawka za udostępnienie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego dotyczy pojedynczego pliku, czy też dowolnej większej liczby plików udostępnianych jednocześnie?
- Czy opłaty z pkt 1. i 2. łączą się, to znaczy w przypadku udostępniania reprodukcji cyfrowych poprzez system teleinformatyczny można ustalić maksymalną stawkę na poziomie jednorazowej opłaty z pkt 1. oraz dodatkowo opłat za każdy plik z pkt 2.?
- Czy opłaty z pkt 2. dotyczą również odwzorowań obiektów trójwymiarowych, czy też stosuje się do nich pkt 6.?

Po trzecie, muzealnicy wskazują, że w wielu wypadkach zastosowanie mogą mieć stawki z par. 2. pkt 6. dotyczące sytuacji innych niż te dotyczące udostępniania fotografii, odbitek, wydruków czy reprodukcji cyfrowych. Zaznaczają również, że koszty przygotowania informacji sektora publicznego do udostępnienia mogą w takich wypadkach przekraczać przyjętą w rozporządzeniu stawkę 86 zł za każdą godzinę koniecznej pracy pracownika muzeum – na przykład w sytuacjach, gdy trzeba ponieść koszty transportu i zabezpieczenia zbiorów lub użyć sprzętu niedostępnego w instytucji.

W takich sytuacjach muzealnicy powinni również posiadać wytyczne co do stosowania przepisów art. 10. ust. 2., który zwalnia podmioty zobowiązane z obowiązku tworzenia lub przetwarzania informacji sektora publicznego, jeżeli *spowoduje to konieczność podjęcia nieproporcjonalnych działań przekraczających proste czynności*. We wspomnianych powyżej wypadkach muzea potrzebują wskazówek, w jakich sytuacjach mogą odmówić udostępnienia, powołując się na ten przepis – na przykład w sytuacji, gdy digitalizacja zbioru jest procesem złożonym i wymaga poniesienia

nieproporcjonalnych kosztów, przekraczających stawki maksymalne określone w rozporządzeniu.

Rozdzielczość i formaty plików a udostępnianie ISP

Instytucje kultury, w tym muzea, często uzależniają udostępnienie zdigitalizowanych odwzorowań zbiorów od specyfiki udostępnianych plików. Szczególnie istotna jest kwestia rozdzielczości odwzorowań – wiele instytucji udostępnia jedynie pliki niskiej jakości. Inne udostępniają pliki niskiej jakości za darmo, a za pliki wysokiej jakości pobierają opłaty.

Ustawa o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego nie wprowadza tego rodzaju rozróżnienia i – w szczególności – uniemożliwia wydanie decyzji odmawiającej udostępnienia informacji sektora publicznego na wniosek o pliki wysokiej rozdzielczości. Określenie specyficznej rozdzielczości plików mieści się przy tym w granicach *formy przygotowania informacji sektora publicznego*, której opis zgodnie z art. 21. ust. 3. powinien być elementem wniosku o ponowne wykorzystywanie.

Przedstawiciele muzeów podkreślają, że w niektórych wypadkach udostępnienie odwzorowań w bardzo wysokiej rozdzielczości mogłoby umożliwić lub ułatwić stworzenie falsyfikatów zbiorów. Wskazują również na możliwy konflikt w tej kwestii z zapisami Ustawy o muzeach. Niezbędne wydaje się rozstrzygnięcie tej kwestii – choć ustawa nie tworzy możliwości ograniczenia dostępu nawet w takim wypadku. Nie można bowiem zastosować tu ograniczenia wprowadzonego przez dodanie art. 31.a do Ustawy o muzeach (w międzyczasie art. 31.a został uchylony, jednak ta sama treść została zawarta w art. 30.a).

Dodatkowo warto uwzględnić kwestię formatów udostępniania plików do ponownego wykorzystywania. Choć kwestia ta zdaje się nie powodować kontrowersji lub trudności, to warto w tym zakresie promować stosowanie określonych formatów (w tym formatów otwartych). Wdrażanie ustawy może przy tym pomóc w promowaniu dobrych praktyk udostępniania zdigitalizowanych zbiorów. Ustawa o muzeach zawiera przy tym jedynie ogólne zobowiązanie do stosowania danych formatów, określonych w krajowych ramach interoperacyjności, wydanych na podstawie Ustawy z dn. 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

Ograniczenie prawa do ponownego wykorzystywania ISP ze względu na stan praw autorskich do utworu (kwestia pierwotnego właściciela majątkowych praw autorskich)

Zgodnie z art. 6. ust. 4. pkt 4. u.p.w. *prawo do ponownego wykorzystywania podlega ograniczeniu w zakresie informacji sektora publicznego będących w posiadaniu muzeów państwowych, muzeów samorządowych, bibliotek publicznych, bibliotek naukowych lub archiwów, w przypadku gdy pierwotnym właścicielem autorskich praw majątkowych lub praw pokrewnych były podmioty inne niż podmioty zobowiązane, a czas trwania tych praw nie wygaś.*

Na gruncie Ustawy z dn. 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, (dalej Pr.aut.) istnieją

dwie sytuacje, w których podmiot inny niż twórca staje się pierwotnym właścicielem autorskich praw majątkowych. Dotyczy to:

1) programów komputerowych stworzonych przez pracownika w wyniku wykonywania obowiązków wynikających ze stosunku pracy, do których autorskie prawa majątkowe powstają w sposób pierwotny na rzecz pracodawcy (*Prawa majątkowe do programu komputerowego stworzonego przez pracownika w wyniku wykonywania obowiązków ze stosunku pracy przysługują pracodawcy, o ile umowa nie stanowi inaczej* – art. 74. ust. 3. Pr.aut.);

2) utworów zbiorowych (*Autorskie prawa majątkowe do utworów zbiorowych, w szczególności do encyklopedii lub publikacji periodycznej, przysługują producentowi lub wydawcy, a do poszczególnych części mających samodzielne znaczenie – ich twórcom. Domniemywa się, że producentowi lub wydawcy przysługuje prawo do tytułu* – art. 11. Pr.aut.).

Natomiast w odniesieniu do praw pokrewnych, muzeum może być pierwotnym właścicielem praw pokrewnych w odniesieniu do:

1) fonogramu i wideogramu – jako producent (*Bez uszczerbku dla praw twórców lub artystów wykonawców, producentowi fonogramu lub wideogramu przysługuje wyłączne prawo do rozporządzania i korzystania z fonogramu lub wideogramu w zakresie zwielokrotniania określonej techniki, wprowadzenia do obrotu, najmu oraz użyczenia egzemplarzy, publicznego udostępniania fonogramu lub wideogramu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym* – art. 94. Pr.aut.);

2) nadań programów – jako organizacja radiowa lub telewizyjna (*Bez uszczerbku dla praw twórców, artystów wykonawców, producentów fonogramów i wideogramów, organizacji radiowej lub telewizyjnej przysługuje wyłączne prawo do rozporządzania i korzystania ze swoich nadań programów w zakresie: utrwalania, zwielokrotniania określonej techniki, nadawania przez inną organizację radiową lub telewizyjną, reemitowania, wprowadzania do obrotu ich utwaleń, odtworzenia w miejscach dostępnych za opłatą wstępu, udostępniania ich utwaleń w taki sposób, aby każdy mógł mieć do nich dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym* – art. 97. Pr.aut.);

3) pierwszych wydań – jako wydawca (*Wydawcy, który jako pierwszy w sposób zgodny z prawem opublikował lub w inny sposób rozpowszechnił utwór, którego czas ochrony już wygasł, a jego egzemplarze nie były jeszcze publicznie udostępniane, przysługuje wyłączne prawo do rozporządzenia tym utworem i korzystania z niego na wszystkich polach eksploatacji przez okres dwudziestu pięciu lat od daty pierwszej publikacji lub rozpowszechnienia* – art. 99.¹ Pr.aut.).

Powyżej omówione ograniczenie, przewidziane w art. 6. ust. 4. pkt 4. u.p.w., stanowi na gruncie art. 23. ust. 4. u.p.w. obligatoryjną przesłankę odmowy udostępnienia ISP do ponownego wykorzystywania.

W podręczniku opracowanym na zlecenie Ministerstwa Cyfryzacji, opracowanym we współpracy z Instytutem Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk pt. *Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego* (Warszawa 2016) zaprezentowano stanowisko, zgodnie z którym *ponowne wykorzystywanie ISP stanowiących utworów znajdujących się w posiadaniu bibliotek, archiwów lub muzeów nie będzie podlegało ograniczeniom dopiero po upływie okresu ochrony*

prawnoautorskiej (...) – nawet jeśli biblioteka, archiwum lub muzeum nabyły majątkowe prawa autorskie do utworu w drodze umowy lub na skutek dziedziczenia, stając się wtórnym właścicielem tych praw (X. Konarski, *Prawa własności intelektualnej w kontekście ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego*, w: E. Badura, M. Błachucki, X. Konarski, M. Maciejewski, H. Niestrój, A. Piskorz-Ryń, M. Sakowska-Baryła, G. Sibiga, K. Ślaska, *Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego*, Warszawa 2016, s. 197). W podręczniku tym wskazano również możliwość zastosowania odmiennej interpretacji od powyżej przedstawionej, dopuszczając ponowne wykorzystywanie ISP znajdujących się w posiadaniu muzeów w sytuacji, gdy są one wtórnym nabywcą autorskich praw majątkowych lub praw pokrewnych lub posiadają licencję wyłączną. Podstawą tej interpretacji może być odwołanie się do celu i treści dyrektywy 2013/37/UE, inne rozumienie pojęcia pierwotnego właściciela czy wykładnia przepisu art. 6. ust. 4. pkt 4. u.p.w. jako ograniczenia, a nie całkowitego wyłączenia możliwości ponownego wykorzystywania ISP.

Wątpliwości dotyczą więc kwestii, czy muzeum musi odmówić udostępnienia ISP do ponownego wykorzystywania, gdy nie jest pierwotnym właścicielem autorskich praw majątkowych lub praw pokrewnych i czas trwania tych praw nie wygasł w sytuacji, gdy muzeum – w drodze umowy lub na skutek dziedziczenia – nabyło całość autorskich praw majątkowych lub praw pokrewnych, w tym również na polach eksploatacji obejmujących możliwość publicznego udostępniania utworów i przedmiotów praw pokrewnych.

Kolizja z Ustawą o muzeach

Ustawa o dostępie do informacji publicznej wprowadziła zmiany m.in. do Ustawy o muzeach, dodając ust. 4. do art. 25., ust. 4. do art. 25.a i art. 31.a. Przepis art. 31.a został uchylony przez art. 34. pkt 2. Ustawy z dn. 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług, który zmienił Ustawę o muzeach z dniem 18 czerwca 2016 roku. Jednakże jego treść została zamieszczona w art. 30.a Ustawy o muzeach, który stanowi, że *dostęp do informacji służących zapewnieniu bezpieczeństwa muzealium ze względu na ochronę przed zagrożeniem pożarowym, kradzieżą i innego rodzaju niebezpieczeństwem, które grozi zniszczeniem lub utratą zbiorów, podlega ograniczeniu*.

Kontrowersyjna jest kwestia, czy w tym zakresie nie dochodzi do kolizji między art. 30.a Ustawy o muzeach a regulacją Ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego. Wątpliwości budzi kwestia, czy unormowanie art. 30.a Ustawy o muzeach należy traktować jako kolejną przesłankę – poza wymienionymi w art. 6. u.p.w. – ograniczającą prawo do ponownego wykorzystywania ISP. Należy wskazać, że treść art. 30.a Ustawy o muzeach odnosi się do *ograniczenia dostępu do informacji* nie precyzując, czy chodzi o informację co do zasady, czy o informację publiczną, czy o informację sektora publicznego. Co więcej, nie jest jasne, czy ograniczenie na tej podstawie może dotyczyć samego dostępu do cyfrowego odwzorowania muzealium. Zgodnie z ogólną zasadą, że wyjątków nie należy interpretować rozszerzająco (*exceptiones non sunt estendendae*), ograniczenie dostępu powinno odnosić się wyłącznie do takich informacji, które służą zapewnieniu bezpieczeństwa

muzealiom, a więc powinno odnosić się do informacji np. o przechowywaniu, zabezpieczeniach, transporcie, ubezpieczeniu etc.

Wyjaśnienia wymaga również zagadnienie, czy przepis art. 30.a Ustawy o muzeach będzie zawierał się w obligatoryjnej przesłance odmowy wyrażenia zgody na ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego z art. 23. ust. 4. u.p.w. (*Podmiot zobowiązany, w drodze decyzji, odmawia wyrażenia zgody na ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego, w przypadku gdy prawo do ponownego wykorzystywania podlega ograniczeniom, o których mowa w art. 6) w zw. z art. 6. ust. 3. zd. 1. u.p.w. (Prawo do ponownego wykorzystywania podlega ograniczeniu w zakresie informacji będących informacjami sektora publicznego, do których dostęp jest ograniczony na podstawie innych ustaw).*

Warunki udostępniania informacji sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania

Artykuł 13. ust. 2. Ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego stanowi, że muzeum *określa warunki ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego, mających cechy utworu lub przedmiotu praw pokrewnych (...) lub stanowiących bazę danych (...), do których przysługują muzeum autorskie prawa majątkowe lub prawa pokrewne. W szczególności podmiot zobowiązany określa warunek dotyczący obowiązku poinformowania o nazwisku, imieniu lub pseudonimie twórcy lub artysty wykonawcy, jeżeli jest znany.* Użycie sformułowania „w szczególności” wskazuje na przykładowy, ale też obligatoryjny charakter wskazanego warunku. Oznacza to, że muzeum konieczne określa warunek dotyczący obowiązku poinformowania o twórcy, ale nie jest to warunek jedyny, który może zostać nałożony. W przypadku wszelkiego typu informacji sektora publicznego (bez względu na ich status prawnoautorski) art. 14. ust. 1. stanowi, że *Warunki ponownego wykorzystywania mogą dotyczyć: 1) obowiązku poinformowania o źródle, czasie wytworzenia i pozyskania informacji od podmiotu zobowiązanego; 2) obowiązku poinformowania o przetworzeniu informacji ponownie wykorzystywanej; 3) zakresu odpowiedzialności podmiotu zobowiązanego za udostępniane lub przekazywane informacje.*

Wątpliwości budzi charakter przytoczonego wyżej katalogu: czy jest on katalogiem *numerus clausus* czy otwartym. Za interpretacją, że jest to katalog zamknięty przemawia fakt, że w art. 14. ust. 2. ustawodawca zdecydował się na określenie sytuacji, w których instytucje kultury mogą ustanowić dodatkowe (inne niż przewidziane w ust. 1.) warunki udostępniania.

Wątpliwości interpretacyjne budzi również relacja między art. 13. ust. 2. a art. 14. ust. 1. Dr Marlena Sakowska-Baryła, autorka rozdziału 6. pt. *Warunki ponownego wykorzystywania ISP* w podręczniku *Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego* przygotowanego na zlecenie Ministerstwa Cyfryzacji twierdzi, że wszystkie warunki określone przez instytucję ograniczają się do katalogu zawartego w art. 14. ust. 1. – *Warunki fakultatywne u.p.w. precyzuje w art. 14. Jak to wynika z art. 13. ust. 2., podmiot zobowiązany może je określić, tyle tylko że muszą one odpowiadać co do zakresu i treści wymogom postawionym*

w art. 14. Podmiot zobowiązany nie ma zatem prawnej możliwości dowolnego określenia warunków ponownego wykorzystywania. Jego swoboda sprowadza się do zdecydowania o ich wprowadzeniu. Treść warunków natomiast zasadniczo determinuje art. 14. u.p.w. (str. 130).

Natomiast Xawery Konarski, autor rozdziału 8. pt. *Prawa własności intelektualnej w kontekście ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego* w podręczniku *Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego* przygotowanego na zlecenie Ministerstwa Cyfryzacji twierdzi, że warunki nakładane w sytuacji regulowanej przez art. 13. ust. 2. zależą od treści i zakresu uprawnień posiadanych przez podmiot zobowiązany – *Zawsze więc odnośnie do ISP stanowiących utwór, przedmiot praw pokrewnych lub bazę danych sui generis podmiot zobowiązany określa warunki ponownego wykorzystywania, określając zasady korzystania z takiej ISP – w szczególności zakres udzielonego upoważnienia, a także warunek dotyczący obowiązku poinformowania o nazwisku, imieniu lub pseudonimie twórcy lub artysty wykonawcy, jeżeli jest znany; warunki te będą determinowane treścią i zakresem uprawnień posiadanych przez podmiot zobowiązany do ISP stanowiącej utwór (str. 203).*

Oczywiście, zgodnie z art. 15. ustawy określenie warunków ponownego wykorzystywania nie może w sposób nieuzasadniony ograniczać możliwości ponownego wykorzystywania i to jest główna wskazówka interpretacyjna co do katalogu warunków z art. 13. Jednak art. 15. został sformułowany w tak ogólny i szeroki sposób, że muzea w praktyce nie będą nakładały warunków udostępniania w przypadku utworów, co do których posiadają majątkowe prawa autorskie. Rekomendowane jest wypracowanie wskazówek interpretacyjnych co należy rozumieć jako *warunki nieograniczające możliwości ponownego wykorzystywania* bądź też katalogu dobrych praktyk przy nakładaniu warunków ponownego wykorzystywania utworów, co do których muzea posiadają prawa majątkowe.

Publikowanie informacji sektora publicznego na stronach internetowych muzeów a określanie warunków ponownego wykorzystywania

Ustawa o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego przewiduje udostępnianie ISP w trybie bezwzornym w systemie teleinformatycznym:

- a) w Biuletynie Informacji Publicznej (BIP),
- b) w Centralnym Repozytorium Informacji Publicznej (CRIP),
- c) w inny sposób (np. poprzez stronę internetową niebędącą stroną podmiotową BIP).

Ustawa jasno reguluje, że brak informacji o warunkach ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego udostępnionych w BIP lub w centralnym repozytorium uważa się za udostępnianie informacji sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania bez warunków (art. 11. ust. 4. *Brak informacji o warunkach ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego udostępnionych w Biuletynie Informacji Publicznej lub w centralnym repozytorium uważa się za udostępnienie informacji sektora publicznego w celu ponownego wykorzystywania bez warunków*). Kontrowersje wśród muzealników wzbudza

jednak udostępnienie informacji sektora publicznego na stronach internetowych instytucji (np. w kolekcjach cyfrowych). Artykuł 11. ust. 2. stanowi, że w przypadku takiego udostępniania muzeum informuje o braku warunków ponownego wykorzystywania lub opłat za ponowne wykorzystywanie albo określa te warunki lub wysokość opłat za ponowne wykorzystywanie. Nie zostało jednak określone, co następuje w przypadku braku podania takich informacji na stronie internetowej. Logiczną wydaje się interpretacja, że racjonalny prawodawca, gdyby chciał wprowadzić domniemanie udostępniania bez warunków informacji sektora publicznego publikowanej na stronie internetowej, wyłączyłby te domniemanie w treść art. 11. ust. 4. Za taką interpretacją (nie można domniemywać, że informacje na stronie internetowej udostępnione są bez warunków) przemawia również treść art. 21. ust. 1. pkt 2. u.p.w., która stanowi że wniosek o ponowne udostępnienie informacji sektora publicznego jest wymagany w przypadku, gdy informacja została udostępniona w sposób inny niż w BIP czy CRIP i nie zostały określone warunki ponownego wykorzystywania lub opłaty za ponowne wykorzystywanie, albo nie poinformowano o braku takich warunków lub opłat. Kwestia ta wymaga jednak wyjaśnienia i spójnej interpretacji ze względu na ilość zasobów publikowanych przez muzea w internecie, poza BIP-ami lub systemem CRIP.

Wskazane byłoby przygotowanie instrukcji dotyczącej informacji sektora publicznego zamieszczanych na stronach internetowych instytucji kultury (w szczególności muzeów) w kontekście sposobu określania warunków ponownego wykorzystywania.

Ustawa o ponownym wykorzystywaniu ISP a Ustawa o dostępie do informacji publicznej

Wątpliwości na gruncie działalności muzeów budzi zagadnienie, w jakim trybie należy rozpoznawać wnioski o udostępnienie informacji: w trybie Ustawy o dostępie do informacji publicznej, czy w trybie Ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego – w sytuacji, gdy z treści wniosku nie wynika, na jakiej podstawie został złożony. Czy osoba, której wydano decyzję odmowną co do udostępnienia ISP w celu ponownego wykorzystywania może ubiegać się o dostęp do tej samej informacji w trybie Ustawy o dostępie do informacji publicznej (zakładając, że dana informacja jest informacją publiczną). Jakie działania należy podejmować w sytuacji gdy osoba, która otrzyma dostęp do informacji w trybie Ustawy o dostępie do informacji publicznej, zacznie ją ponownie wykorzystywać, nie zwracając się o określenie warunków ponownego wykorzystywania?

Ponowne wykorzystywanie utworów martyrologicznych

Zgodnie z art. 14. ust. 2. pkt. 1. Ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego, *muzea państwowe, muzea samorządowe, biblioteki publiczne, biblioteki naukowe i archiwa mogą określać inne niż wymienione w ust. 1 warunki ponownego wykorzystywania ograniczające wykorzystywanie informacji sektora publicznego w działalności komercyjnej lub na określonych polach*

eksploatacji, jeżeli dotyczą zbiorów o charakterze martyrologicznym oraz zawierają godło, barwy i hymn Rzeczypospolitej Polskiej, a także herby, reprodukcje orderów, odznaczeń lub odznak honorowych, odznak lub odznak wojskowych bądź innych odznaczeń.

Wiele instytucji kultury posiada w swoich zasobach zbiory o charakterze martyrologicznym oraz takie, które zawierają symbole narodowe, reprodukcje orderów, herby, oznaki wojskowe. Istnieje uzasadniona obawa, że zasoby takie mogą być w nieodpowiedni sposób wykorzystywane w działalności komercyjnej. Dlatego też ustawodawca zdecydował się umożliwić w stosunku do tych zasobów określenie dodatkowych warunków ponownego wykorzystywania, tak aby dbać o godność użytych symboli. Wprowadzone ograniczenie ma charakter fakultatywny – instytucja kultury może skorzystać z tej możliwości.

Wątpliwości budzi jednak, jaki zakres informacji sektora publicznego chroniony jest przez powyższy przepis. Użycie spójnika *oraz* powoduje stan niepewności prawnej co do tego, czy można nałożyć dodatkowe warunki na informację sektora publicznego zarówno o charakterze martyrologicznym, jak i zawierającą wymienione symbole, czy też warunki te muszą być spełnione łącznie (zasoby o charakterze martyrologicznym zawierające symbole). Druga interpretacja w znaczący sposób ogranicza możliwość stosowania przepisów i nie odpowiada na potrzeby i obawy instytucji kultury (zasobów takich jest po prostu znikoma liczba, często zasoby o charakterze martyrologicznym nie zawierają symboli).

Spójnik *oraz* nie występuje w logice prawniczej i istnieje dyskurs co do tego, czy oznacza on koniunkcję, czy alternatywę – odmienne interpretacje będą miały wpływ na zakres przepisu z ustawy. W przypadku koniunkcji łącznie muszą być spełnione oba warunki, w drugim przypadku (alternatywy) wystarczy spełnienie jednego warunku.

Ministerstwo powinno wydać wiążącą interpretację dotyczącą zakresu zasobów, co do których instytucje kultury mogą nakładać dodatkowe warunki (zalecany zakres – informacja sektora publicznego zarówno wyłącznie o charakterze martyrologicznym, jak i ta zawierająca wyłącznie symbole wymienione w przepisie).

Depozyty muzealne

Istotne wątpliwości na gruncie praktyki funkcjonowania muzeów pojawiają się w związku z depozytami muzealnymi. Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z definicją legalną zawartą w art. 2. ust. 1. u.p.w., *przez informację sektora publicznego należy rozumieć każdą treść lub jej część, niezależnie od sposobu utrwalenia, w szczególności w postaci papierowej, elektronicznej, dźwiękowej, wizualnej lub audiowizualnej, będącą w posiadaniu podmiotów, o których mowa w art. 3.* Ustawa o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego niezależnie więc możliwość udostępniania ISP w celu ponownego wykorzystywania od statusu właścicielskiego muzealium wskazując, że wystarczające jest aby dany obiekt muzealny znajdował się w posiadaniu muzeum, aby mogło nastąpić udostępnienie jego cyfrowego odwzorowania jako ISP w celu ponownego wykorzystywania. Z drugiej jednak strony ustawa wprowadza ograniczenia, które odnoszą się do depozytów muzealnych, a wynikają z faktu, że muzeum jest wprawdzie posiadaczem,

ale nie jest właścicielem danego obiektu lub obiekt ten jest objęty roszczeniami osób trzecich.

Ograniczenia, które odnoszą się do depozytów muzealnych, dotyczą dwóch kwestii.

Po pierwsze, jest to ograniczenie samego prawa do ponownego wykorzystywania ISP. Zgodnie z art. 6. ust. 4. pkt 2. *Prawo do ponownego wykorzystywania podlega ograniczeniu w zakresie informacji sektora publicznego, powiązanych z depozytami znajdującymi się w posiadaniu podmiotu zobowiązanego, o ile ich właściciele umownie wyłączyli możliwość ich udostępniania lub przekazywania w całości lub w określonym zakresie.* Powyższy przypadek pozwala na wydanie obligacyjnej decyzji odmawiającej wyrażenia zgody na ponowne wykorzystywanie ISP (art. 23. ust. 4. u.p.w.) Sposób sformułowania przepisu art. 6. ust. 4. pkt 2. budzi wątpliwości na gruncie już zawartych i nadal obowiązujących umów depozytowych, w których właściciele obiektów nie wyłączyli wprost możliwości udostępniania lub przekazywania w całości lub w określonym zakresie danego obiektu. Najczęściej bowiem umowy depozytowe nie zawierają takich sformułowań. Konieczne jest więc sprecyzowanie, czy i jakie czynności powinno podjąć muzeum w takim przypadku – czy wobec braku umownego wyłączenia uznać za dopuszczalne udostępnianie ISP w celu ponownego wykorzystywania, czy też w drodze podpisywania aneksów do już zawartych umów regulować tę kwestię na nowo.

Po drugie, ograniczenia dotyczą kwestii warunków ponownego wykorzystywania i możliwości wprowadzenia ograniczeń w tym zakresie. Na mocy art. 14. ust. 2. pkt 2. u.p.w. *muzea państwowe, muzea samorządowe, biblioteki publiczne, biblioteki naukowe i archiwa mogą określać inne niż wymienione w ust. 1 warunki ponownego wykorzystywania ograniczające wykorzystywanie informacji sektora publicznego do działalności niekomercyjnej, jeżeli są powiązane z obiektami objętymi roszczeniami osób trzecich lub niebędącymi własnością podmiotu zobowiązanego.* Wątpliwości dotyczą kwestii, od czego zależy możliwość wprowadzenia ograniczeń w warunkach ponownego wykorzystywania i czy zależy to od dyskrecjonalnej decyzji muzeum, czy powinno mieć podstawę w postanowieniach umowy depozytowej.

Ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego a dane osobowe i ochrona wizerunku

Wiele kontrowersji wśród muzealników budzi zakres art. 6. ust. 2. Ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego. Jedną z obligatoryjnych przesłanek wydania decyzji odmawiającej wyrażenia zgody na ponowne wykorzystywanie ISP jest prywatność osoby fizycznej – *Prawo do ponownego wykorzystywania podlega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy.*

Po pierwsze, powstaje pytanie czy ochrona danych osobowych jest przesłanką wystarczającą, by odmówić dostępu do informacji sektora publicznego, czy muzeum ze względu na cel ustawy jest zobowiązane zanonimizować (w miarę możliwości) daną informację sektora publicznego i w takiej zanonimizowanej wersji przekazać ją do ponownego wykorzystywania. Dr Marlena Sakowska-Baryła, autorka rozdziału 4. pt. *Ograniczenia prawa do ponownego wykorzystywania ISP w podręczniku Ponowne wykorzystywanie*

informacji sektora publicznego przygotowanego na zlecenie Ministerstwa Cyfryzacji stwierdza, że *Także w przypadku u.p.w. należy przyjąć, że anonimizacja stanowi pierwszy środek ochrony prywatności przy realizacji prawa do ponownego wykorzystywania ISP w przypadku wszystkich sposobów korzystania z niego określonych w art. 5 u.p.w. Anonimizacja wchodzi zatem w rachubę zarówno przy wnioskowym, jak i bezwnioskowych trybach uzyskiwania przez użytkownika ISP w celu ponownego wykorzystywania* (str. 74).

Za tą interpretacją przemawia również długoletnia praktyka dostępu do informacji publicznej. Powszechną praktyką jest anonimizowanie dokumentów np. przy publikacji orzeczeń sądów powszechnych, administracyjnych, Sądu Najwyższego, orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, decyzji organów władzy publicznej, uchwał organów uchwałodawczych jednostek samorządu terytorialnego w tzw. sprawach indywidualnych (np. przy rozpatrywaniu skarg i wniosków) oraz przy udostępnianiu różnego rodzaju dokumentów zawierających dane osobowe osób, które nie pełnią funkcji publicznych. Do rozstrzygnięcia jednak pozostaje kwestia anonimizacji w systemie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego.

Po drugie, wątpliwości dotyczą kwestii ochrony wizerunku regulowanej w prawie autorskim. Z przypadkiem wykorzystywania wizerunku osób trzecich w informacji sektora publicznego mamy do czynienia np. w przypadku praw pokrewnych do wideogramów. W praktyce kwestia nabywania prawa do wykorzystywania wizerunku była zaniebdywana jeśli chodzi o kwestie prawne, dlatego też instytucje kultury często nie posiadają odpowiednich zgód. Powstaje więc pytanie, czy brak takiej zgody jest wystarczający do odmowy zgody na ponowne wykorzystywanie danej informacji. Ze względu na szeroki i niedookreślony zakres pojęcia prywatności osoby fizycznej w art. 6. ust. 2., a także rozbudowane orzecznictwo dotyczące prywatności gwarantowanej każdemu przez Konstytucję RP – należałoby przyjąć, że tak.

Obie powyższe kwestie powinny zostać zinterpretowane przez Ministerstwo Cyfryzacji we współpracy z Ministerstwem Kultury i Dziedzictwa Narodowego w celu uniknięcia dalszych kontrowersji w praktyce instytucji kultury, ale też w celu ograniczenia ekstensywnego zawężania prawa do ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego.

Udostępnianie ISP do ponownego wykorzystywania i udzielanie umów licencyjnych

Muzea dotychczas w wielu wypadkach podpisywały umowy (w tym umowy prawnoautorskie), na mocy których udostępniały swoje zbiory podmiotom chcącym je wykorzystywać. Niezbędne jest więc przesądzenie, czy takie umowy nadal mogą być zawierane, czy też dopuszczalne są jedynie tryby udostępniania zbiorów określone przez Ustawę o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego.

Ze względu na ograniczenia wynikające z art. 6. ust. 4. pkt 4., w praktyce udostępniane będą jedynie zbiory, do których wygasły już prawa autorskie – wydaje się więc, że udostępnianie ich na podstawie umowy licencyjnej jest bezpodstawne. Należy również ustalić, czy muzea mogą udostępniać na podstawie umów zbiory będące, zgodnie z ustawą,

informacją sektora publicznego, których udostępnienie podlega jednak ograniczeniu na podstawie art. 6. ust. 4. pkt. 4., a do których muzea posiadają autorskie prawa majątkowe umożliwiające ponowne wykorzystywanie.

Muzeum jako jednostka naukowa

Wydaje się, że może zachodzić konflikt w odniesieniu do zakresu podmiotowego Ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego. Chodzi mianowicie o regulacje, które zakładają, że *Przepisów ustawy nie stosuje się do informacji sektora publicznego będących w posiadaniu państwowych instytucji kultury (...), z wyjątkiem muzeów państwowych i muzeów samorządowych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (...)* (art. 4. ust. 1. pkt 2. u.p.w.) oraz że *Przepisów ustawy nie stosuje się do informacji sektora publicznego będących w posiadaniu uczelni, Polskiej Akademii Nauk oraz jednostek naukowych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (...)* (art. 4. ust. 1. pkt 3. u.p.w.).

Istnieją przypadki, w których muzea stanowią jednostkę naukową. W wykazie jednostek naukowych i kategorii naukowych (http://www.nauka.gov.pl/g2/oryginal/2013_09/485ab765cf1189945f7b95572d728cb0.pdf) wymienione są Muzeum Górnoląskie w Bytomiu, Muzeum i Instytut Zoologii Polskiej Akademii Nauk, Muzeum Narodowe w Krakowie i Muzeum Sztuki w Łodzi. Zachodzi więc sytuacja, w której z jednej strony – jako do muzeów – stosuje się ustawę zgodnie z wyjątkiem z art. 4. ust. 1. pkt 2. u.p.w., zaś z drugiej strony, na mocy art. 4. ust. 1. pkt 3. u.p.w., ustawy tej nie stosuje się, ponieważ muzeum jest jednostką naukową.

Muzea, jako jednostki organizacyjne stanowią formy organizacyjne działalności kulturalnej w rozumieniu przepisów Ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (art. 2. Ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej w zw. z art. 4. Ustawy o muzeach). Przepis art. 4. Ustawy o muzeach, który stanowi, że *w sprawach nieuregulowanych w ustawie mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej* (Dz.U. z 2012 r., poz. 406), stanowi więc *lex specialis* względem Ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej.

Jednocześnie Ustawa z dn. 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki w art. 2. pkt 9. wprowadza definicję legalną pojęcia jednostki naukowej, w której nie są wprost, z nazwy, wskazane muzea, jednakże można je zaliczyć do kategorii *innych jednostek organizacyjnych, posiadających*

siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będących organizacjami prowadzącymi badania i upowszechniającymi wiedzę w rozumieniu art. 2 pkt 83 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.6.2014, str. 1), o ile prowadzą w sposób ciągły badania naukowe lub prace rozwojowe (art. 2. pkt 9. lit. f Ustawy o zasadach finansowania nauki). Co więcej, Ustawa z dn. 30 kwietnia 2010 r. o Polskiej Akademii Nauk określa, że *pomocniczymi jednostkami naukowymi Akademii są w szczególności: archiwa, biblioteki, muzea, ogrody botaniczne i zagraniczne stacje naukowe* (art. 68. ust. 1. Ustawy o PAN). Do kategorii pomocniczych jednostek naukowych PAN należy np. Muzeum Ziemi w Warszawie.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że zgodnie z polskim prawem muzea prowadzące w codziennej działalności badania naukowe są jednostkami naukowymi. Wyjaśnienia wymaga więc kwestia, którą podstawę należy w takiej sytuacji zastosować i czy do muzeów znajdą zastosowanie przepisy Ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego, czy nie.

Ponowne udostępnianie ISP pomiędzy instytucjami kultury

Wątpliwości dotyczące kwestii ponownego udostępniania informacji sektora publicznego pomiędzy instytucjami kultury dotyczą interpretacji treści art. 2. ust. 3. u.p.w. Przepis ten stanowi, że *ponownym wykorzystywaniem w rozumieniu ustawy nie jest udostępnianie lub przekazanie informacji sektora publicznego przez podmiot wykonujący zadania publiczne innemu podmiotowi wykonującemu zadania publiczne wyłącznie w celu realizacji takich zadań*. Dokonując proeuropejskiej wykładni należy wskazać, że cel realizacji zadania publicznego powinien być rozumiany szeroko, nie tylko jako cel, dla którego informacja została wytworzona, ale również jako inny cel w ramach zadań publicznych, dla których ISP została wyprodukowana.

Kontrowersje dotyczące zakresu zastosowania ustawy wynikają z obecnego sformułowania przepisu. Przede wszystkim należy wskazać, że *de lege lata*, ponownym wykorzystywaniem nie jest udostępnianie lub przekazanie ISP wyłącznie między podmiotami wykonującymi zadania publiczne. Decydujące znaczenie ma więc właściwa wykładnia kryterium wykonywania zadania publicznego, która – z uwagi na swój generalny charakter – może prowadzić do licznych nadużyć w relacjach między instytucjami.

Streszczenie: Artykuł przedstawia problemy zarówno natury prawnej, jak i faktycznej, związane z koniecznością wdrożenia w działalności muzeów przepisów Ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (ISP) z dnia 25 lutego 2016 roku. Autorzy zwracają uwagę na nieściśłości w sposobie sformułowania przepisów ustawowych, które wymagają pilnej ingerencji ustawodawcy z uwagi na wątpliwości dotyczące ich wykładni i interpretacji oraz na kolizję przepisów Ustawy o *re-use* z przepisami innych ustaw, zwłaszcza Ustawy o muzeach. Wskazują również na

rozbieżności między dotychczasową praktyką udostępniania zbiorów muzealnych przez muzea a wymaganiami Ustawy o ponownym wykorzystywaniu ISP. Poszczególne problemy natury praktycznej zostały omówione w odrębnych rozdziałach tekstu. Celem artykułu nie jest rozstrzygnięcie wątpliwości pojawiających się na tle stosowania Ustawy o ponownym wykorzystywaniu ISP, czy przesądzenie praktyki muzeów w tym zakresie, lecz zwrócenie uwagi na możliwe sposoby wykładni przepisów i problemy, które się z tym wiążą.

Słowa kluczowe: informacja sektora publicznego, zasoby dziedzictwa, ponowne wykorzystywanie, przepisy ustawowe, udostępnianie zbiorów muzealnych.

Natalia Mileszyk

Prawniczka, absolwentka Central European University w Budapeszcie (LL.M.) i UW; specjalistka ds. polityk publicznych w Centrum Cyfrowym – zajmuje się analizą prawną i rzecznictwem w zakresie otwartych zasobów oraz swobód użytkowników treści zarówno w Polsce jak i UE, ostatnio przede wszystkim europejską reformą prawa autorskiego; działa w ramach międzynarodowego stowarzyszenia Communia, Koalicji Otwartej Edukacji i Creative Commons Polska; prowadzi szkolenia z zakresu prawa autorskiego i otwartych zasobów dla instytucji kultury i administracji; e-mail: nmileszyk@centrumcyfrowe.pl

dr Alek Tarkowski

Doktor socjologii, dyrektor Centrum Cyfrowego tworzącego narzędzia i metodologie wykorzystania technologii cyfrowych w sferze edukacji, kultury i nauki; współzałożyciel Creative Commons Polska, współzałożyciel Koalicji Otwartej Edukacji, członek międzynarodowego stowarzyszenia Communia, zajmującego się reformą prawa autorskiego w Europie; skupia się na tworzeniu nowoczesnych polityk publicznych dotyczących technologii cyfrowych, w tym kompetencji cyfrowych, TIK w edukacji oraz dziedzictwa cyfrowego; doradza w kwestii wykorzystania technologii cyfrowych instytucjom publicznym i organizacjom pozarządowym, współpracował m.in. z NIA, NIMOZ, Fundacją Rozwoju Społeczeństwa Informacyjnego, Fundacją Orange, Muzeum Warszawy; e-mail: atarkowski@centrumcyfrowe.pl

dr Zofia Zawadzka

Adwokat, doktor nauk prawnych, absolwentka prawa na Wydziale Prawa UwB; (2011) obroniła rozprawę doktorską pt. *Wolność prasy a ochrona prywatności osób wykonujących działalność publiczną – problem rozstrzygnięcia konfliktu zasad*; specjalizuje się w prawie własności intelektualnej, prawie prasowym i cywilnym – autorka publikacji w tych dziedzinach; prowadzi również działalność szkoleniową; e-mail: z.zawadzka@kancelaria-zawadzka.pl

Word count: 6 097; **Tables:** -; **Figures:** -; **References:** -

Received: 03.2017; **Reviewed:** 05.2017; **Accepted:** 05.2017; **Published:** 07.2017

DOI: 10.5604/01.3001.0010.1665

Copyright ©: 2017 National Institute for Museums and Public Collections. Published by Index Copernicus Sp. z o.o. All rights reserved.

Competing interests: Authors have declared that no competing interest exists.

Cite this article as: Mileszyk N., Tarkowski A., Zawadzka Z.; ANALIZA PROBLEMÓW Z WDROŻENIEM W MUZEACH PRZEPISÓW USTAWY O PONOWNYM WYKORZYSTYWANIU INFORMACJI SEKTORA PUBLICZNEGO. *Muz.*, 2017(58): 160-168

Table of contents 2017: <http://muzealnictworocznik.com/resources/html/articlesList?issueId=9587>